

det osäkra, om ock stort. — Bildar en stor mängd sammansättningar, såsom: *Rof-, Flytt-, Dag-, Natt-, Sjö-, Land-, Sång-, Honungs-, Paradis-, Olycksfågel*, m. fl. — 2) (utan plur., kollektivt) Sådana fåglar, som begagnas till föda och äro föremål för jagt, både vilda, i lefvande tillståndet, eller fångade, dödade och tillagade till mat. *Gå ut att skjuta f. I år har man icke fångat mycken f. F-n har i år varit dyr. Stek af f. Smörja sig med f.* (Fam. talesätt) *Det smakar f.*, har en läcker smak; (fig.) ger en stor njutning. *Det smakar ändå f.*, säges om någon, som njuter vid blotta tanken på eller åsynen af andras nöje eller njutning. — *Ss. F-art, -bo, -flock, -hufvud, -jagt, -klo, -näbb, -näste, -samlung, -sjukdom, -skoek, -slag, -slägte, -stjert, -svärm, -sång, -träck, -unge, -ägg.*

Anm. Fordom skrefs *Fogel*, hvilket ännu af en och annan bibehålles, likasom äfv. i uttalet det slutna o-ljudet är allmänt i vissa landsorter.

FÅGELBEN, fågl-bén, n. 3. 1) Ett af de tvenne ben att gå med, hvarmed alla fåglar äro försedda. Jfr. *Ben*, 3, a. — 2) Ben i en fågel. Jfr. *Ben*, 2.

FÅGELBESKRIFNING, f. 2. (föga brukl.) Se *Ornithologi*.

FÅGELBESKRIFVARE, m. 3. (föga brukl.) Se *Ornitholog*.

FÅGELBUR, m. 2. Bur, hvari fåglar hållas instängda, bestående vanligtvis utaf gallerverk af trä eller metalltråd, med en liten lucka på ena sidan, samt med vatten- och frökoppar anbragta tätt utanför gallret, så att fågeln genom små öppningar kan nå dem med näbben.

FÅGELBÄR, n. 3. Bär, som utgör frukten af:

FÅGELBÄRSTRÅD, n. 3. En art af Körsbärsträdet, med små, men välsmakliga bär. *Prunus avium*.

FÅGELBÖSSA, f. 1. Liten lätt jagtbössa, som isynnerhet begagnas till att skjuta småfågel.

FÅGELFRI, a. 2. Så kallas den, som, för begångna brott, är ställd utom lagens och samhallets beskydd. — *Syn. Fridlös, Biltog.*

FÅGELFÅNGARE, m. 3. 1) En, som fångar fåglar. — 2) En, som idkar fågelfänge såsom yrke.

FÅGELFÅNGE, n. 4. Fåglars fångande.

FÅGELHAGEL, n. 3. Se *Sparfhagel*.

FÅGELHANDEL, m. sing. Handel med fågel (bem. 2).

FÅGELHANDLARE, m. 3. — **LERSKA**, f. 4. En, som idkar fågelhandel.

FÅGELHIRS, m. 3. sing. En art af sädeslaget *Hirs*. Kallas äfv. *Hönshirs*. *Panicum Crus Galli*.

FÅGELHUND, m. 2. Jagthund, dresserad till fågeljagt, isynnerhet jagt på skogsfågel.

FÅGELHUS, n. 3. Ställe, vanligen kringstängt med gallar af messingtråd, der man för sitt nöje uppföder fåglar.

FÅGELHÄCK, m. 2. Stor fågelbur, inrättad för småfåglars häckande.

FÅGELKUNG, m. 2. Benämning, som gifves den, hvilken vid offentliga prisöfningar i skjutkonsten lyckas nedskjuta en till mål uppsatt fågelbild af trä, och således vinner högsta priset.

FÅGELKÄNNARE, m. 3. Se *Ornitholog*.

FÅGELKÖRSBÄR, n. 3. Se *Fågelbär*.

FÅGELLEK, m. 2. En mängd fåglar, samlade till parning.

FÅGELLIM, n. 3. Ett slags lim, som kokas af linolja, äfv. af mistel; stundom med tillsättning

af silfverglitt (för större kramsfåglar). Har sitt namn deraf, att det brukas vid fågelfänge.

FÅGELLÄT, m. 2. Fåglars läten. Ordet, numera föråldradt, brukades fordom i mening af fåglars tungomål eller språk, hvaraf det ännu förekommande, på skämt nyttjade uttrycket: *Kunna tyda f.*, d. v. s. vara mycket vis. Skrefs vanligen *Fåglalät*.

FÅGELMAT, m. sing. Frön o. d., som gifves fångade, instängda fåglar till föda.

FÅGELNÄT, n. 3. Jagtnät, som begagnas till fågelfänge.

FÅGELPERSPEKTIV, fågl-pärspekti'v, n. 3. o. 3. Utsigt af åtskilliga föremål, af en trakt, sedda lodrätt uppträn. *Se något i f.*, lodrätt upp ifrån luften. [— spectiv.]

FÅGELPIPA, f. 1. 1) Lockpipa, hvarmed fåglar fångas. — 2) Liten pipa, hvarmed man lär fåglar att sjunga åtskilliga melodier.

FÅGELPOSITIV, ---i'v, n. 3. o. 3. Ett slags helt litet vesfektiv, som begagnas att lära fåglar sjunga melodier.

FÅGELSKJUTNING, f. 2. 1) Fåglars skjutning på jagt. — 2) Offentlig skjutöfning, då de täflande skjuta på en till mål uppsatt fågelbild af trä. Jfr. *Fågelkung*.

FÅGELSKRÄMMA, f. 1. På åker eller i trädgård uppsatt föremål, som lekfar för vinden, hvarigenom fåglar, som ditkomma, bortskrämmas och ej få tillfälle att göra skada. (Fam.) *Se ut som en f.*, se mycket ful och afskräckande ut.

FÅGELSKYTT, m. 2. 1) Jägare, som är ute på fågeljagt. — 2) En, som är väl öfvad i fågeljagt.

FÅGELSLAG, n. 3. 1) Slägte, art af fåglar. — 2) Se *Slagbur*.

FÅGELSNARA, f. 1. Snara, hvarmed fåglar fångas.

FÅGELSPINDEL, m. 2. pl. — *spindlar*. Slägte af Lungspindlar i de tropiska länderna, nästan handstor, skroflig och luden; lefvar af insekter och småfåglar samt deras ägg. Bettet farligt. *Aranea (Mygale) avicularia*.

FÅGELSTÅNG, f. 3. pl. — *stänger*. Stång, hvarpå fågeln är uppsatt vid Fågelskjutning (bem. 2).

FÅGELTUNGA, f. 1. 1) Tunga på en fågel. — 2) (tekn.) Ett slags fil, hvars genomskärning utgöres af tvenne cirkelbågar, af hvilka den ena har mindre radie än den andra. — 3) (artil.) Verkyty, hvarmed kulan uttages ur en laddad kanon, bestående i ett tunt kopparbleck, spetsigt åt ändan, på ena sidan slätt, men knottrigt på den andra.

FÅGELTÅNG, m. 3. sing. (bot.) Ett slags vid de ostindiska öarna växande tång, som utgör föda för Salangerna, och ämnet, hvaraf dessas ätbara nästen härrör. *Fucus edulis*.

FÅGELVICKER, m. sing. (bot.) En art vicker, äfv. kallad *Tranärter*. *Vicia cracca*.

FÅGELVÄGEN, m. 2. sing. def. Raka linien fram ifrån ett ställe till ett annat, eller längden af den väg, en fågel tänkes flyga rakt fram genom luften ifrån ett ställe till ett annat.

FÅGELÄLSKARE, m. 3. 1) En, som mycket tycker om och är road af lefvande fåglar, vare sig i vilda eller tama tillståndet. — 2) En, som mycket tycker om mat, tillagad af fågel.

FÅGELÖRT, f. 3. (bot.) 1) Örsläktet *Polygala*, äfv. kalladt *Jungfrulin*. — 2) En art af detta slägte, på ångar, med blå, hvita och rödaktiga blommor, äfv. kallad *J. Mariæ lin*. *Polygala vulgaris*.